

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΗΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Ἀθήναις φρ. 15—*Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—*Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΤΟΥ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Εύρισκόμεθα εἰς καιροὺς πλατύσεως ὁρίων. Ἐπειδὴ μᾶς ἐγνωρίσατε πάντοτε ἀνθρώπους τοῦ συρμοῦ, δὲν ἐννοοῦμεν πλέον νὰ ἐξακολουθῶμεν φέροντες τὸν ἀπηρχαιωμένον χιτῶνά μας.

Ἐπειτα ἤξεύρετε ὅτι ἡμεῖς πρὸς πλάτυσιν τῶν συνόρων μας οὔτε τοῦ Γλάδστωνος τὴν ἀδειαν εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ ζητήσωμεν, οὔτε τοῦ Ἀβεδιν πασσᾶ τὴν κατάφασιν. Μόνον ὑπὸ τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν τῶν ἀναγνωστριῶν μας ἐξαρτῶμεθα καὶ αὐτοὶ μᾶς λέγουν :

— Νὰ τὸ μεγαλώσωμεν τὸ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ».

Λοιπὸν, ὠραῖοι καὶ μὴ ὠραῖοι ὀφθαλμοί, τὸ

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΕΚΔΟΘΗΣΕΤΑΙ ΤΟΥ ΛΟΙΠΟΥ ΠΑΝΤΟΤΕ ΔΙΠΛΟΥΝ

ΔΙΣ ἢ ΚΑΙ ΤΡΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Ἡ αἰφνιδία αὕτη διπλασίασις τοῦ μικροῦ Βασιλείου μας, ἣτις δικαίως τὴν στιγμὴν ταύτην ἀποσπᾷ ἐκ τῶν χειλέων μας ἐλαφρὸν μειδιάμα ὑπερηφανείας, θέλει ἔχει ὡς συνέπειαν καὶ ἀλλοίαν ἐσωτερικὴν διακόσμησιν, μαρτυροῦσαν ὅτι τὸ κράτος μας προάγεται εἰς δύναμιν καὶ πολιτισμόν. Καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ θρόνου μας ἀναγγέλλομεν ὅτι θέλομεν ἀσχοληθῆ πολὺ περὶ τὴν ὁδοποιίαν καὶ τὴν κατασκευὴν σιδηροδρόμων, δι' ὧν ὁ λαὸς μας χωρὶς καμμιάς προσθέτου φορολογίας θὰ μεταβαίη ἀκόπως καὶ ἀνεξόδως ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ἐπαρχίαν καὶ ἀκόμη ἀπὸ νήσου εἰς νήσον.

Καὶ εἴμεθα ἡμεῖς Βασιλεῖς, οἵτινες τηροῦμεν τὸν λόγον μας.

Αἱ νέαι προσαρτῶμεναι ἐπαρχίαι εἶναι πρωτότυπα μυθιστορήματα, διηγήματα, χαρακτῆρες, ἀλληλογραφίαι νοστιμογραφικαί, ποιήματα μικρὰ καὶ μεγάλα, ἢ actualité εἰς πάντα, ἢ πολιτικὴ ἐν μεγαλογραφίᾳ, ἢ κριτικὴ, καὶ ὅλα τὰ κοινωνικὰ ζητήματα.

Εἰς τοὺς τέως συνεργάτας μας κ. κ. Γ. Δροσίνην (Ἀράχην), Κ. Παλαμᾶν (Κώσταρ), Ν. Καμπᾶν (Νίκον), Γεώργιον Σουρῆν (Souris), Δ. Κόκκον (De Cock), προσετέθησαν καὶ ἄλλοι ἐπιθυμοῦντες ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ τηρήσωσι τὸ ἀνώνυμον.

Ἡ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΜΕΝΕΙ Ἡ ΑΥΤΗ.

Ἐλπίζομεν ὁμῶς οἱ συνδρομηταὶ νὰ μὴ μείνωσιν οἱ αὐτοί.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐταρξιν τῶν πρωτοτύπων μυθιστορημάτων ἀπὸ τῆς γίας αὐτοῦ φάσεως τὸ «Μὴ Χάνεσαι» θέλει κάμει ἀπὸ τῆς ΝΙΝΑΣ τοῦ νέου συνεργάτου μας κ. Κωνσταντίνου Ξένου. Δύο γραμμίδια τὴν χωρίζουν ἀπὸ τῆς Νάνας, ἀλλὰ τὰ γραμμίδια ἐκεῖνα ἀποτελοῦν κόσμον ὀλόκληρον — μυθιστορικόν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ὁ κ. Λαμπέρης ἐμελοποίησε τὸν ὕμνον τῆς Παναγίας: «Θεοτόκε Παρθένε χαῖρε Κεχαριτωμένη.» Τὸν παρακαλοῦμεν πολὺ νὰ μὴ ἀφήσῃ παραπονεμένα, ἢ οἱ ἀμουσούρητα, καὶ τὸ «Ἀσπίλε Ἀμόλυντε», ὡς καὶ τὸ «Κύριε τῶν Δυνάμεων». Θὰ εὐρεθῇ ἐφημερίς νὰ εὐρῇ καὶ αὐτὰ τρυφερὰ καὶ περιπαθῇ.

Ἐάν ξένος τις λάβῃ εἰς χεῖράς του τὰς ἐφημερίδας τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ ἴδῃ εἰς μὲν τὴν μίαν στήλην δημοσιεύουσας τηλεγραφικῶς τὴν περὶ τῶν Συνόρων ἀπόφασιν τῆς Συνδιασκέψεως καὶ εἰς τὴν ἄλλην ὡς κύριον ἄρθρον τὴν εἰδησιν ὅτι «βροχὴ ἐδρόσισε τὰς Ἀθήνας», δὲν θὰ δυσκολευθῇ νὰ πιστεύσῃ ὅτι οἱ συντάκται τῶν ἐν λόγῳ ἐφημερίδων εἶναι Τούρκοι, οἵτινες ἐνασχολοῦνται μὲ τὴν βροχὴν διὰ νὰ δροσίουν τὸν πυρετὸν τοῦ πείσματος, ὅπερ ἐγέννησεν εἰς τὰς καρδίας των ἡ ἀπόφασιν τῆς Συνδιασκέψεως τοῦ Βερολίνου.

Καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει παρατηρεῖται δημοσιογραφικὸν φαινόμενον ἀρκούντως περίεργον.

Ἐνῶ τινα ἐκ τῶν τουρκικῶν φύλλων ἐκφράζουσι τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ Πύλη δὲν θὰ ἀντιστῇ κατὰ τῆς δημοθύμου ἀποφάσεως τῆς Συνδιασκέψεως, ἡ ἑλληνικὴ «Θράκη» ἀγωνίζεται νὰ παραστήσῃ τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ παραχωρήσῃ ἀμαχητὶ τὰς ἐπιδικασθείσας τῇ Ἑλλάδι χώρας.

Θέλετε ἐξηγήσῃν τοῦ μυστηρίου;

Ἐνθυμηθῆτε ὅτι ὅταν διηθύνουν ὁ γενναῖος κ. Κουμουνοῦρος τὸ Ξενοδοχεῖον «Ἑλλάς», εἶχε φάγει καὶ ἡ Θράκη τὰς τρισχιλίας τῆς δραχμᾶς.

Μία Βουλευτικὴ Ψῆλλα οἰκαιοθελῶς ἀπεσπάσθη ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ. Ἐβρόφησε ἀρά γε τὸσον αἷμα ὥστε ἐφοβήθη τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑπεραιμίας ἢ ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἔγινε τὸσον ἀναιμικός;

Ἀκούομεν ὅτι εἰς τὸ Δημαρχεῖον κατ' αὐτὰς πολλοὶ ἄρρενες δηλώσαντες πρὸ πολλοῦ τὸ γένος των ἀναγγέλλουσιν ὅτι κατὰ λάθος ἐσημειώθησαν γένους ἀρσενικοῦ, ἐνῶ εἶναι γένους θηλυκοῦ ἢ τοῦλάχιστον ἐρμαφρόδιτου.

Παρακαλοῦμεν τὸν κ. Δήμαρχον, καὶ ἂν τοῦ πέφτῃ πολλὴ ἡ δουλειά, τὸν κ. ἀντιδήμαρχον (Λεωνίδα) νὰ μὴ ἐπανορθώσῃ τὰς προγενεστέρως δηλώσεις ἂν δὲν πεισθῶσι περὶ τοῦ ἐναντίου.

Προχθὲς ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἐν ἀφαιρέσει διατελῶν ἀντὶ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον Σολωνεῖον.

Ἀναγράφομεν τὴν εἰδησιν ταύτην ἡμεῖς διότι δὲν εἶδομεν νὰ τὴν δημοσιεύσῃ ἡ Ἐφημερίς ὡς μέγα σημεῖον τῶν καιρῶν!

Εὐχαρίστως εἶδον ὅτι ἐκ τῆς τρίτης τάξεως τοῦ Ἄρσακειοῦ διεκρίθησαν αἱ δεσποινίδες Ζωὴ Κυριέρη, Μαρία Καμπάνη καὶ Ἐλίτζα Ζαχαριάδου, αἱ καὶ δημοσίᾳ συγχαίρω.

Μία φίλη των.

ΤΩ: ΔΗΜΑΡΧΩ: ΜΑΣ.

Μὲ ὅλη τὴν ὑπόληψιν ποῦ ἔχω στ' ὄνομά σου
Τὸ τόσο μέγα καὶ τρανὸ
Μοῦ φαίνεται καλλίτερα πῶς ἦταν. . . στοχάστου
Ἄν σ' ἔλεγαν **Χωματιαγὸ.**

De Cock (né) Caliban.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς μυωπίας:
Νὰ εἶναι ἐπὶ στυλοβάτου ὁ Μιστριώτης καὶ νὰ τὸν παίρνης δι' Ἀπόλλωνα.

Ὁ κ. Μ. πίνει τοῦλάχιστον τὸσους καφέδες ὅσας τὸ ἡμερονύκτιον ἔχει ὥρας.

Εἰς μίαν νέαν παραγγελίαν καφέ ὁ εὐφυὲς κ. Σ. τοῦ λέγει:

— Τί ἀνάγκη νὰ πῆς πάλι καφέ. Πιὲ λίγο νερὸ, κουνήσου κομματί καὶ θὰ γίνῃ μέσα σου καφές.

Ἐπρότεινε μάγκας εἰς συνάδελφόν του νὰ ἀποπειραθῇ μίαν κλοπὴν δυσκατόρθωτον.

— Ἐγὼ, τοῦ ἀπαντᾷ αὐτός, εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος, ὅταν δὲν μπορῶ, δὲν κλέφτω.

ΕΙΣ ΦΑΝΝΗΝ.

(Ἐπὶ τοῦ ἤχου Marchande de Marchés τῆς Κόρης Ἀγγῶ).

Καθὼς τὸ φεγγαράκι ἀκόμη πρὶν φανῇ
Χρυσᾶ λαμποκοποῦνε τὰ ἄστρα κ' οἱ φανοί,
Ἄλλ' αἶμα τὸ φεγγάρι λαμπρὸ ἐπιφανῇ
Ἦχραίνονται τὰ ἄστρα καὶ γίνονται ἀφανῇ,
Οὕτω κάθε ὠραία ἐμπρός σου σὰν φανῇ,
Τὴν ἐκλειψὶν θὰ πάθῃ ἀφεύκτως προφανῇ.
Τὸ **φαινομένον** μὰς εἶναι τὸ κάλλος σου, Φαννῆ,
Σὰν φανῇ, καμμία ἄλλη καλλονὴ ἄς μὴ φανῇ.

Οὕτως.

ΛΕΣΧΗ.

ΣΚΕΥΕΙΣ ΕΝΕΚΑ ΒΡΟΧΗΣ.

Ψυχρὸς ὁ βορρᾶς φυσᾷ.

Νέφαλα μελανὰ, σκοτεινὰ, μαῦρα πλακόνουσι τὴν Ἀθηναϊκὴν ἀτμοσφαιραν.

Ἦς θνησκούσης; ἐλάφου τὸ βλέμμα ἢ ἀκτίς τοῦ ἡλίου μὰς βλέπει θολή.

Ἄπαν τῶν Ἀθηνῶν τὸ ἄστυ ὑψοῦται στερεόν, σοβαρόν, ἀπειλητικόν, ὡς ὑψοῦται καὶ αἰώνως ἵσταται καὶ δὲν πίπτει πελώριος, μαῦρη, Βυρῶνιος ἰδέα, ἀκράδαντος ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς.

**

Ἡ τελευταία αὕτη λέξις, τὴν ὁποίαν ὁσάκις ἐνθυμηθῶ νομίζω ὅτι καταπίνω ἔλαιον τῆς μυραίνης, μοι φέρει κατὰ νοῦν στίχους τινὰς τοῦ ψάλτου τῆς Θεῆς κωμωδίας πρὸς τὴν Βεατρίκην. Ὅπως αἱ σύγχρονοι δεσποινίδες μετ' αἰσθημάτων, χάριτος, καὶ ἐπιδειξιότητος, κρούουσι τὸ κλειδοκύμβαλόν των, ἐκγυμνάζουσαι τοὺς ἄρθρους αὐτῶν δακτύλους, ὅπως μετὰ τῆς αὐτῆς χάριτος καὶ ἐπιδειξιότητος παίζουσι ἐπ' αὐτῶν τοὺς μέλλοντας αὐτῶν συζύγους, οὕτω καὶ ἡ Βεατρίκη, θαυμασίως κατεῖχε τὴν τέχνην τοῦ νὰ παίζῃ μὲ τὴν καρδίαν τοῦ ποιητοῦ ἑραστοῦ τῆς.

Ἡ καρδία τοῦ Δάντου ἦτο κλειδοκύμβαλον.

Ἐβθετεν ἡ Βεατρίκη πρὸ τοῦ καλλιφθόγγου τούτου κλειδοκυμβάλου τὰς νότας τῆς ἐρωτοτροπίας τῆς καὶ τὸ ἔκρουεν.

Ἰδοὺ μία μελωδία βασιζομένη ἐπὶ τοῦ λαμινόρε τῆς ἀπελπισίας.

**

Ἐνῶ τοῦ λάλου τέττιγος τὸ ἄσμα ἀντιλέγου
Λειμῶνες ἀνθοστόλιστοι καὶ πράσινα λειβάδια,
Ἐσὺ κοιμᾶσαι ἤσυχα, καλὴ μου ἔρωμένη
Κι' ἐγὼ, πτωχὸς σου ἑραστής, ὠχρὸς, ἀπληγισμένος,
Μέσα στὴ νύκτα περπατῶ τὴ φλόγα τῆς καρδίας μου,
Στεφάνια πλέκω καὶ μ' ἀνθοῦς τὴν θύρα σου στολιζῶ,
Σκύπτω, θερμὰ χίλια φιλιὰ νὰ δώσω σ' τὸ κατώφλι
Ποῦ πάτησε τὸσαι φοραῖς τὸ ὠμορφὸ σου πόδι.
Μὲ τὰ πικρά μου δάκρυα τὸ βρέχω, τὸ ποτίζω
Γιατὶ μοῦ ἀνοίξε πληγὴ, στὴ δύστυχη καρδιά μου

Ἡ ἀδιαφορία σου. Ὁραία Βεατρίκη,
Σπλαγχνίσου με, λυπήσου με, ἐμὲ ποῦ σὲ λατρεύω.
Κι' ἂν δὲν μὲ λυπηθῆς ποτὲ, καὶ ἂν εὐχαριστήσαι
Σκληρὰ νὰ ἦσαι πάντοτε, καὶ πάντα νὰ ἀρνῆσαι....
Ὁ! πρόσταξε τοῦλάχιστον μὲ τὰ φιλήματά μου
Ἐδῶ εἰς τὸ κατώφλι σου καὶ τὴν ψυχὴν ν' ἀφήσω.

**

Φαντασθῆτε!

Μία μεγαλοφυῖα, ὀλόκληρος εἰς Δάντης, μὲ ἀθάνατον ἔστεμμένος στέφανον, ὠχρὸς, πελιδνός, νὰ ἐξαπλοῦται πρηνὴς κατὰ γῆς, νὰ φιλῇ μὲ λαίμαργίαν Λουκούλλου τὸ κατώφλιον μιᾶς θύρας, νὰ παρακαλῇ, νὰ καθικετεύῃ, νὰ κλαίῃ, ὅπως τῷ ἐπιτραπῇ ν' ἀφήσῃ νὰ ἐναποθέσῃ, νὰ χύσῃ τὴν

μεγάλην αὐτοῦ ψυχὴν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐκεῖνου, διότι ἐκεῖ ἐπάτησαν οἱ πόδες μιᾶς γυναίκος.

Ἐντροπὴ Δάντη!

Χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας σου θὰ ἐπεθύμουν πρὸς στιγμὴν, ὄλαι αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου νὰ εἶχον ἓνα καὶ μόνον πόδα διὰ νὰ τὸν ἀποκόψω.

Θὰ ἐγινόμην ὁ Νέρων τοῦ γυναικείου ποδός.

Εἶπον πρὸς στιγμὴν, διότι δὲν ἐννοῶ, χάριν ἐνὸς ποιητοῦ, ἔστω καὶ Δάντου, ν' ἀφήσω διὰ παντός ἀκρωτηριασμένας τὰς γυναῖκας. Ὁ ποὺς εἶναι, κατὰ τὸν Δελλαβρετόν, μία ἐπιτομὴ τῶν γυναικείων θεληγῶν ὁ προσεκτικὸς αὐτοῦ παρατηρητὴς δύναται νὰ ἐξάξῃ πολλὰ ὠραῖα πορίσματα σπουδαιοτάτης ἀξίας. Βλέπων τὸν πόδα δύνασαι νὰ κρίνης περὶ ὀλοκλήρου τῆς γυναικός.

Αἱ γυναῖκες τὰ γνωρίζουσι ὅλα αὐτὰ τὰ σπουδαῖα πράγματα, καὶ διὰ τοῦτο δίδουσι αὐστηρὰς διαταγὰς εἰς τοὺς ποδογύρους των νὰ μὴ παρεμποδίζωσι τὴν ἐπίδειξιν τοῦ ποδός, χάριν ἐκτενεστέρων καὶ οὐσιωδεστέρων ἀνακαλύψεων καὶ ἐφευρέσεων πρὸς ὄφελος τῆς ἐπιστήμης τῶν θεληγτρολόγων.

**

Ἄλλ' ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸν Δάντην καὶ τὴν Βεατρίκην του.

Ὅ,τι ἐζήτει ὁ Δάντης νὰ τῷ ἐπιτραπῇ, ἡ Βεατρίκη δὲν τὸ ἐπέτρεπε.

Ἐκεῖνος ἐξηκολούθει τὰς νυκτερινὰς αὐτοῦ εἰς τὸ κατώφλιον ἐπισκέψεις. Τὸ ἐφίλει, τὸ ἐπότιζε μὲ δάκρυα, τὸ περιεπτύσσετο, εἶχε πάντοτε τὴν ψυχὴν ἐτοιμὴν διὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἐπ' αὐτοῦ.

Ἡ Βεατρίκη ἔμενεν ἀκαμπτος. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος δὲν ἐννοεῖ ν' ἀποσπασθῇ ἐκ τοῦ κατωφλίου.

Τὸ πρᾶγμα ἐλάμβανε καταπληκτικὸν μάκρος, ὅτε ἡ Βεατρίκη γυναικικώτερον σκεφθεῖσα, ἀνεκάλυψε μίαν τρομερὰν ἀντιζήλον τῆς.

Ἦτο τὸ κατώφλιον.

Δὲν τὸ πιστεύετε;

Ἀλλὰ τί θὰ εἶπητε ὁπόταν μάθητε, ὅτι ἐγὼ ὁ ἴδιος ἦλθον σ' τὰ μαχαίρια μετὰ τῆς ἐρωμένης μου, διότι ἐτόλμησα πρὸ τῶν πυροβολοστασιῶν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς νὰ χαϊδέσω ὀλίγον τὸ γατάκι τῆς; Αἱ ἀγαπῶσαι γυναῖκες εἰσὶ τὸ τρομερώτερον, τὸ λυσοδδέστερον θηρίον τοῦ κόσμου.

Τὸ βλέμμα, τὸ μειδιάματά μας, αἱ αἰσθήσεις μας, ἡ καρδιά μας, ἡ ψυχὴ μας, ὁ νοῦς μας, τὸ πνεῦμά μας, ἡ ὕλη μας, ἅπαν τὸ πᾶν ἡμῶν, μεθ' ὧν τῶν ἠθικῶν καὶ τῶν μὴ ἠθικῶν προτερημάτων μας, πρέπει νὰ ἐκπορεύωνται πρὸς αὐτὰς καὶ δι' αὐτῶν.

Τοιαῦτα εἰσιν αἱ ἐρῶσαι γυναῖκες. Ἐγὼ τὰς γνωρίζω περιεσσότερον παντός ἄλλου, διότι ἐγεννήθην μετὰ αὐτῶν.

**

Ἡ Βεατρίκη ἀπεφάσισε νὰ κηρύξῃ φρικτὸν πόλεμον κατὰ τοῦ κατωφλίου.

Ἐσπερὰν δὲ τινα ὁ Δάντης ἐνῶ κατὰ τὴν συνήθειάν του ἐτοιμάζετο νὰ ἐξαπλωθῇ κατὰ γῆς, ν' ἀρχίσῃ τὰ φιλήματά του, αἰφνης ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ ἡ Βεατρίκη πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας του. Τὰ χεῖλη του ἀντὶ τοῦ κατωφλίου εὗρον τὰ χεῖλη τῆς Βεατρίκης καὶ ἐνῶ ἐπινον καὶ ἐρρόφων τὴν γλυκύτητα αὐτῶν, ὡς οἱ ἀλχημιστὰι τοῦ μεσαιῶνος τὸ ἐλιξίριον τῆς ζωῆς, οἱ ἄγγελοι ἔκυπτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθορῶντες τῶν ἐραστῶν τὴν εὐδαιμονίαν.

Προκειμένου περί φιλήματος ακούσατε μίαν ώραίαν του Βύρωνος λέξιν κεντηθεῖσαν ἐπὶ νερωνείου ὑφάσματος :

Πολλάκις ἐπεθύμησα ὁπότεν ἤμην νέος, λέγει που τοῦ « Μεσολογγίου » του, ὅλαι αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου νὰ εἶχον ἔν καὶ μόνον ὡς τοῦ ῥόδου τὸν κάλυκα στόμα διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ τὰς φιλήσω ὅλας διὰ μιᾶς.

Πλουτολογία φιλήματος !

Καὶ ώραίαν μὲν ἐπιθυμίαν ἐπεθύμησεν ὁ Βύρων, ἀλλ' ἐν τὸ κοινὸν ἐκεῖνο γυναικεῖον στόμα εἶναι στόμα Ξανθίππης;

Σὰς βεβαιῶ ἐγὼ προτιμῶ νὰ λάβω τὸν κόπον νὰ φιλήσω ὅλας τὰς γυναῖκας χωριστὰ καὶ κατὰ σειρὰν ἢ νὰ παρουσιάσω τὰ χεῖλη μου πρὸ τοιούτου μυδροβόλου.

Ὅλαι αἱ γυναῖκες νὰ ὁμιλῶσι μὲ ἓνα στόμα, καὶ ἐκεῖνο Ξανθίππης.

Τί πανδαιμόνιον !

Τότε ἔπρεπε νὰ εἰμεθα ὅλοι Σωκράται.

Ὁ Σωκράτης ἦτο ἠπίου χαρακτήρος ἄνθρωπος.

Ἄλλὰ καὶ ἡ Ξανθίππη μαλονότι πάντοτε εὐρίσκετο εἰς τὰ φεγγαριά της καὶ εἰς τὰς πανσελήνους της, δὲν δύναται ὁμως ν' ἀρνηθῆ κάνει, χάριν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας, ὅτι καὶ ἐκεῖνη εἶχεν ἔλπειον χαρακτῆρα.

**

Ἄπο τὸν πόδα τῆς γυναικὸς εὐρέθημεν αἴφνης εἰς τὸ στόμα της.

Ἄπο τὴν μεσημβρίαν τῆς γυναικὸς εὐρέθημεν εἰς τὴν ἄρκτον της.

Ὁ ποῦς τῆς Βεατρίκης ἦτο ἡ βελόνη τῆς πυξίδος μας καὶ τὸ φίλημα τὸ μαγνητικὸν ῥευστόν. Ἄπο τὸν ἓνα πόλον τῆς γυναικὸς ἐταξειδεύσαμεν εἰς τὸν ἕτερον χωρὶς νὰ προσορμισθῶμεν πουθενὰ ἐκάμαμεν τὸν γύρον τοῦ κόσμου της.

Ἐπετάξαμεν ἄρα γε ὡς ποιεῖται ὅμοιοι τῷ δάντη καὶ τῷ Βύρωνι ἢ ὡς ψύλλοι ;

Ἐγὼ ἀπέναντι τῆς ἀθανάτου ἐκείνης μεγαλοφυΐας θεωρῶ ὡς τὴν ὑψίστην τῶν τιμῶν νὰ ἤμαι ψύλλος. Καὶ ὡς διατρέχω τὸν κίνδυνον νὰ συλληθῶ ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς ἐκείνους ἀστυνομικούς κλητῆρας, οἵτινες καλοῦνται γυναικεῖοι δάκτυλοι.

Ἐπειδὴ πρόκειται περί γυναικεῖου στόματος κρίνω περιττὸν νὰ σὰς εἶπω ὅτι τὸ μελωδικώτερον στόμα τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἤδη ἐν Ἀθήναις, εἶναι τὸ στόμα τῆς **Λασσάλ.**

Ἄν ἤμην βασιλεὺς θὰ ἐδίδομ ὀλόκληρον τὸ βασίλειόν μου διὰ νὰ ἀγοράσω τὸ στόμα ἐκεῖνο.

Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησα ποτέ μου νὰ γίνω βασιλεὺς, καὶ ἐπειδὴ δὲν δύναμαι νὰ προσφέρω ζένα βασίλεια, λαμβάνω τὰ ὠτά μου, φορῶ τὸν πῖλόν μου, σὰς χαιρετῶ καὶ βᾶλλω τὴν πῶραν μου πρὸς τὸ **Φάληρον.**

Δ....

ΥΔΩΡ ΤΟΥ Δ^ΡΟΣ ΤΡΙΚΟΣ EAU DU D^R. TRIKOS

Καθαρίζει τὴν κεφαλὴν, ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα, καταναζίζει τὸν κνισμὸν (φαγοῦραν), ἐξαλείφει τὰς ἐρυθρότητας τοῦ δέρματος, διατηρεῖ τὴν στιλπνότητα τῆς κόμης καὶ ἐμποδίζει τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν.

Φαρμακευπορετὸν Κ. **Ὀλυμπίου** ὁδὸς Ἑρμοῦ 206.

ΕΛΙΞΙΡΙΟΝ ΡΙΓΩ DENTOVINE RIGAUD

Τὸ Ἐλιξίριον τοῦτο βάσιν ἔχον τὴν ἄρρικαν, εὐωδιάζει εὐάρεστος τὸ χρῶμα, καθαρίζει καὶ δροσίζει τὴν ἀναπνοήν, λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ δίδει εἰς τὰ οὖλα τὸν ῥόδινον χρωματισμὸν ὅστις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ὑγείας.

Παρὰ Κωνσταντίνῳ **Ὀλυμπίῳ**, 206, ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΤΟΛΟΥΤΙΝΗ ΡΙΓΩ TOLUTINE RIGAUD

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο κοσμητικὸν ὕδωρ εἶναι αὐτόχρημα τὸ φυλακτῆριον τῆς ώραιότητος. Δροσίζει καὶ μαλακύνει τὸ δέρμα, αὐξάνει τὴν λευκότητα καὶ ἀνθηρότητα αὐτοῦ.

Εἶναι ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅ,τι τελειότερον παρήγαγεν ἡ ἄρωμα-τοποιία.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Κολωνίας, ἐπὶ τῶν μᾶλλον περιζητήτων Vinaigre καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς ρλωρίδος εἶναι ἀδιαφιλονείκητος.

Παρὰ Κ. **Ὀλυμπίῳ** φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΟΔΟΝΤΟΣΜΗΚΤΙΚΟΝ ΦΥΡΑΜΑ ΤΟΥ ΡΙΓΩ PATE-DENTIFRICE RIGAUD et Co.

Τὸ φύραμα τοῦτο περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὰ τονωτικὰ τῆς Κίνης στοιχεῖα, ἀναλυόμενον μετ' ὀλίγου ὕδατος παρέχει ἡμῖν γλίχρασμα καθ' ὅλα εὐάρεστον ὅπερ ἐπιτριβόμενον διὰ τῆς ψήκτρας ἐπὶ τῶν ὀδόντων καθαρίζει αὐτοὺς, τοὺς λευκαίνει καὶ τοὺς προφυλάττει ἀπὸ τὴν τερηδόνα καὶ πᾶσαν ὀδονταλίαν.

Παρὰ Κ. **Ὀλυμπίῳ** φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑΙ ΑΓΟΡΑΙ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀρ. 61 πλούσιον ἐμπορικὸν τοῦ κυρίου

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΣΤΕΚΟΥ

ἐκόμισεν ἐσχάτως ἐξ Εὐρώπης ψιθίνους πέλους κομφούς, ἐλαφροτάτους, ἐπιδεικτικούς ὡς ἀληθεῖς παραμάδες καὶ λίαν ἐφθνηούς, σακάκια θερινὰ δι' ἄνδρας κομψότατα, φανέλλας δροσερωτάτας, ὑποκάμισα λευκὰ καὶ χρωματισμένα, εσουράκια, μπαστούνια, ὀμπρέλλας καὶ χίλια ἄλλα εἶδη τὰ ὅποια γνωρίζει νὰ ἐκλέγῃ ἢ ἐξειδικασμένη περὶ τὰ τοιαῦτα ἱκανότης τοῦ κ. **Χαραλάμπους Στέκου.**

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΦΘΗΝΑ.